101 . Viforâta | Comuna: Aninoasa | Judeţ: Dâmboviţa | Punct: Mănăstirea Viforâta, str. Mihai Viteazul nr. 267 | Anul: 2020

Anul: 2020
Cod RAN: 65404.04
Perioade: Evul Mediu
Epoci: Epoca medievală târzie
Categorii sit: Religios, ritual şi funerar
Autori: Mihai Năstase, Minodora Cârciumaru, Florin Gabriel Petrică
Instituții: Complexul Naţional Muzeal "Curtea Domnească", Târgovişte, Complexul Naţional Muzeal "Curtea Domnească", Târgovişte, Complexul Naţional Muzeal "Curtea Domnească", Târgovişte

Raport

Ca urmare a dosarului nr. 741/10.02.2020 depus la secretariatul Complexului Naţional Muzeal „Curtea Domnească” Târgovişte, în perioada februarie – august 2020 s-a efectuat cercetare arheologică preventivă, în conformitate cu contractul încheiat între beneficiar şi Complexul Naţional Muzeal „Curtea Domnească” Târgovişte, precum şi în baza autorizaţiilor pentru cercetare arheologică preventivă nr. 64/18.02.2020 şi 263/14.05.2020 emise de către Ministerul Culturii

Zona cercetată: interiorul şi latura de sud a exteriorului bisericii Sf. Gheorghe

Scopul investiţiei: RESTAURAREA ŞI CONSOLIDAREA BISERICII SF. GHEORGHE, MĂNĂSTIREA VIFORÂTA, COM. ANINOASA, JUD. DÂMBOVIŢA

Cercetarea a început în data de 18.02.2020, prin trasarea S1, dispusă în axul longitudinal al bisericii, deci cu orientare vest-est, în lungime de 15,30 m şi lăţime de 1,10 m, de la intrarea în pronaos până în faţa rândului de lespezi de piatră pe care este aşezată catapeteasma. În momentul începerii săpăturilor se demontase duşumeaua de lemn (0,03-0,04 m) şi se înlăturase stratul suport de beton armat, gros de cca. 0,15 m. Cota de la care s-a început săpătura era, aşadar, cu cca. 0,20 m mai coborâtă faţă de perioada de funcţionare anterioară începerii procesului de restaurare. Cercetarea a început de la un strat de moloz în care predominau fragmente mari de cărămidă roşiatică, de diferite tipuri: 22 x 11 x 4 cm; 24 x 12 x 4 cm; 28 x 14 x 4 cm. La cota acestui strat, în S1, caroul 3 (2,10 m est de intrarea în pronaos) a fost interceptată partea superioară a unui zid de cărămidă orientat sud-nord, legat organic de zidurile bisericii actuale (sec. XIX, post 1802). Este vorba de un zid de sprijin, lat de 1,10 m (cărămizi format 24 x 12 x 3 cm) menit a consolida clădirea la eventualele cutremure. Un zid identic a fost surprins la limita dintre naos şi pronaos, pe aceeaşi linie cu stâlpii naos-pronaos. La cota de – 0,80 m, în naos, au apărut câteva oseminte aparţinând unui făt, împreună cu o monedă de argint păstrată prost (în curs de cercetare). Pentru o mai clară evidenţiere a înhumărilor, numerotarea scheletelor a purtat individual codurile P (pronaos) şi N (naos). Astfel, în pronaos au fost descoperite urmele a 8 înhumaţi, dintre care gropile a patru indivizi erau tăiate de zidurile bisericii de sec. XIX. Ştiind încă din 2010 traseul aproximativ al bisericii vechi, datată atunci ca aparţinând sec. XVI (datare revizuită de noi după noile descoperiri, o vom numi în continuare biserica veche), am considerat, corect, că indivizii au fost înhumaţi în exteriorul bisericii vechi, la nord. Adâncimile au variat între -1,10 şi 1,80 m.

În naos, carourile 8-12, s-a evidenţiat la o cotă de – 0,30 m, aşa cum ne aşteptam, partea superioară a zidului bisericii vechi aparţinând absidei nordice a acesteia. În naos au fost interceptate urmele a 13 înhumări, la adâncimi cuprinse între 0,80 şi 2,20 m. Adâncimea neobişnuită a unor gropi de mormânt, dar mai ales analiza stratigrafică a S1 a condus la concluzia că avem de-a face cu două orizonturi distincte de înhumare, fapt care a condus la ideea că ar putea exista şi un al treilea lăcaş de cult, pe care, încă, nu îl identificasem. Mai mult, parţial sub talpa fundaţiei bisericii vechi, s-a descoperit un mormânt din care vizibil mai era doar craniul (-1,60 m). La nivelul aceleaşi cote, reprezentând talpa fundaţiei bis. vechi s-au observat

Generat la: 06.08.2025 14:21

şi urmele unui mic cuptoraş, din care a fost recoltat un fragment de zgură metalică. La adâncimea de -2,20 m s-a descoperit un mormânt în care capul înhumatului era încadrat cu cărămizi, semn distinct al apartenenţei defunctului la rasa monahală. Acest mormânt a tăiat un altul, aflat la aceeaşi cotă. În total, în naos au fost identificate urmele a 13 înhumări, care, împreună cu cele din pronaos ridică numărul total la 21. Mai precizăm faptul că pământul în care au fost practicate înhumările este unul extrem de umed, cleios, semn al unor infiltraţii de apă pe sub actuala biserică. Astfel, în majoritatea cazurilor de cercetare a mormintelor, acest lucru a fost făcut cu mare dificultate, pământul fiind greu de detaşat de pe oseminte.

Precizăm că în lăcaşul actual (sec. XIX) nu au fost practicate înhumări, mănăstirea dispunând încă de la sf. sec. XVIII de un cimitir şi o capelă, situate în imediata apropiere a mănăstirii.

În pronaos, a fost realizat un sondaj în colţul de sud-vest pentru a putea surprinde, aşa cum ne aşteptam, zidul de nord al pronaosului bisericii vechi, lucru care s-a şi întâmplat. Cercetarea a continuat prin trasarea S2N (6,30 x 1,50 m), alipită zidului de sud al pronaosului bisericii actuale, fapt care a condus la dezvelirea fundaţiei zidului de nord al bisericii vechi (la adâncimea de - 0,62 m).

Următoare fază a cercetării a constat în trasarea S2, proiectată iniţial perpendicular pe absidele de nord şi sud ale bisericii moderne. Având în vedere noile descoperiri, a identificării traiectoriei bisericii veche, s-a decis dezvelirea completă a părţii sudice a naosului bisericii moderne, care suprapunea absida nordică a bisericii vechi. S-a renunţat, justificat, la cercetarea absidei de nord a interiorului bisericii moderne, relevându-se deja faptul că vom intercepta, şi încă la adâncimi mari, doar morminte. Am evitat să deranjăm, nejustificat, vechiul cimitir şi ne-am îndreptat atenţia către zona bisericii vechi. Acest lucru s-a făcut prin trasarea a trei secţiuni (S 2 N - S 4N) perpendiculare pe absida sudică a bisericii actuale. Trasarea secţiunilor a avut ca scop atât surprinderea în plan a absidei nordice a bisericii vechi, cât şi evidenţierea prin cât mai multe profile stratigrafice a etapelor de demantelare a bisericii vechi, respectiv construcţie a celei existente azi.

Prin trasarea celor trei secţiuni, cu doi martori între ele, de 0,50 m respectiv 1,00 m, s-au putut observa mai multe detalii constructive ale bisericii vechi, precum şi o refacere a acesteia. Astfel, fundaţia acesteia are o lăţime de 1,20 m şi adâncimea surprinsă de cel puţin 1,50 m la talpa fundaţiei. S-a mai putut observa şi faptul că biserica veche are abside poligonale (pentagonale). La un moment dat, s-a adăugat atât fundaţiei, foarte probabil şi paramentului, o „căptuşeală” groasă de 0,30 m.

Prin acest adaos, încă nedatat cu precizie, dar care poate fi pus în legătură cu refacerea bisericii de către doamna Maria Brâncoveanu, soţia lui Constantin Brâncoveanu, absidele bisericii au fost rotunjite, din pentagonale devenind semicirculare. Din punct de vedere stratigrafic, datorită profilelor foarte clare, s-au putut observa toate etapele constructive si de demolare ale bisericii vechi, precum şi cele de edificare şi reparaţie (1914) ale celei actuale.

Însă, următoarele descoperiri, puse în lumină de trasarea celor trei secţiuni, au relevat, după cum urmează să detaliem, apariţia urmelor unui alt lăcaş de cult, cu o morfologie şi planimetrie diferite de celelalte două. Cum această descoperire este mai presus de orice dubiu, am numerotat bisericile, pentru a înlătura orice confuzie, astfel: B1 – biserica navă cu pavaje (sf. sec. XV? -1530?); B2 (1650?) – biserica cu abside poligonale (este tipul Matei Basarab, cu numeroase analogii, inclusiv în Târgovişte); B3 – biserica actuală, de sec. XIX – post 1802.

La adâncimea de 1,00 m, în toate cele trei secţiuni au fost interceptate două tipuri de pavaje de cărămidă, aparţinând unui lăcaş de cult mai vechi. Un fragment de zid din această veche biserică (mai departe numită B1) a fost identificat în S3N. Zidul are o lăţime de 0,86 - 0,88 m, este de tip „emplecton” (feţele zidului sunt din cărămidă, iar în interior sunt înecaţi în mortar bolovani de piatră, medii şi mici). Zidul a fost interceptat în spaţiul creat de fundaţia absidei nordice a B2, fapt care ne arată că fundaţia B2 a suprapus zidul demantelat la nivelul pavajului al B1 (doar pe lăţimea de 0, 86 m, căci fundaţia B2 are lăţimea de 1,20 m). A fost astfel limpede că B1 este de tip navă.

După înregistrarea profilelor celor trei secţiuni (foto şi desen) s-au demontat martorii pentru înregistrarea planimetrică a B1 şi B2, precum şi a relevării pavajelor. S-a putut vedea, în urma planului reieşit din săparea S2P şi S2N, S3N, S4N că am surprins aproape întreaga latură de nord a B2, inclusiv parte

din fundaţia piciorului mesei altarului, iar din B1, pavajele din naos şi altar, parţial surprinse, inclusiv parte din fundaţia piciorului mesei altarului.

Cercetările arheologice preventive din lunile februarie – iunie 2020, realizate în interiorul bisericii Sf. Gheorghe din Mănăstirea Viforâta, jud Dâmboviţa au surprins succesiunea în timp a cel puţin trei biserici de zid. Din cea mai veche dintre acestea, B1, au fost surprinse in situ elemente constructive inedite, foarte bine păstrate şi conturate. Acest fapt ne obligă, atât pe noi, cât şi Comisia Naţională de Arheologie de a analiza şi hotârâ în favoarea păstrării şi expunerii muzeistice a unui model de succesiune în timp a unui lăcaş de cult important pentru cultura spirituală a Evului Mediu Românesc. Tocmai existenţa acestor vechi biserici justifică statutul de monument istoric de vârstă medievală a ansamblului mănăstiresc, restaurat complet în epoca modernă şi contemporană. Ineditul şi frumuseţea acestor noi descoperiri justifică întrutotul şi iniţiativa noastră de a face vizibil tuturor eforturile arheologiei de a aduce la lumină şi cunoaştere trecutul istoric al ţării.

Mai precizăm că proiectul de restaurare actual al monumentului de sec. XIX nu a prevăzut cercetări arheologice preventive, aşa cum prea adesea se întâmplă în ultimul timp, desi era cunoscută existenţa unei biserici medievale, încă din cercetarea arheologică din anul 2010. Prin săpăturile din anul 2020 a mai fost adăugat istoriei un nou lăcaş de cult, descoperit prin eforturile arheologiei, iar o eventuală reîngropare a sa nu va face altceva decât să ascundă tocmai piatra de temelie care a determinat obţinerea de fonduri europene pentru restaurarea ansamblului monahal.

După finalizarea cercetărilor din interior, în data de 17 iulie 2020 s-au reluat cercetările în exterior, mai precis pe latura de sud a bisericii. S-a trasat C1, între decroşul absidei sudice a naosului şi cea a altarului B3 şi uşa actuală de acces în altar, pentru a surprinde, pe cât posibil, latura de sud a altarelor B1 şi B2.

După îndepărtarea trotuarului perimetral al bisericii actuale, a unui strat de pământ depus, şi a unui nivel de demolare, a apărut partea superioară din ceea ce s-a mai păstrat din zidul de fundaţie al părţii sudice a absidei altarului B2. Zidăria nu s-a păstrat întreagă pe toată lăţimea fundaţiei, fiind parţial distrusă de sistemul de paratrăznet precum şi de un canal termic ce alimenta caloriferele din biserică. Dincolo de această parţială distrugere a zidului de fundaţie se poate observa foarte bine sistemul de tiranţi ce lega zidăria, precum şi una dintre fisurile ce au slăbit biserica la cutremurul din anul 1802.

În paralel cu C1 s-a deschis cercetarea în suprafaţă a zonei unde se desfăşoară spre exterior resturile fundaţiilor B1 şi B2. Suprafaţa a fost împărţită în carouri, astfel încât să se poată urmări, surprinde şi înregistra eficient toate descoperirile. Aşa cum ne aşteptam, imediat sub stratul vegetal a apărut nivelul de demolare corespunzător anilor 1802-1803 precum şi părţile superioare păstrate in situ ale fundaţiilor B2.

La adâncimea de 0,30 m, pe o suprafaţă întinsă situată la sud de zidurile fundaţiilor B2 a apărut un pat de mortar, aparţinând unui nivel distinct de refacere al bisericii B3. Datarea s-a făcut cu ajutorul unei monede otomane, descoperită chiar pe patul de mortar/caroul 9A (Mahmud II din anul 20 = 1828 - 1829, identificare dr. Aurel Vâlcu, IAB Bucureşti).

Cercetarea a continuat cu degajarea stratului de moloz depus peste fundaţiile B2 - aici trebuie făcută o precizare necesară: spre deosebire de B1, din care s-au păstrat nivelurile de pavaje, deci nivelul de călcare interior, la B2 s-au descoperit doar fundaţiile, nivelul de călcare interior al bisericii dispărând odată cu edificarea B3.

La partea de vest a B2, imediat sub stratul vegetal, acoperite de stratul de moloz al demolării B2, au apărut, parţial păstrate, treptele de intrare în B2, structură alcătuită din îmbinarea unor elemente arhitecturale mai vechi, posibil aparţinând B1 (montant fereastră?), lespezi de piatră, cărămizi legate cu mortar.

În zona treptelor, în interiorul stratului de moloz al B2 a fost descoperită o altă monedă otomană - C2D, - 0,50 m (para otomană de la Abdulhamid I (1774-1789) bătută la Constantinopol. Nu se poate vedea clar anul de batere din poza, dar cel mai probabil e 11 adică 1783/1784, identificare dr. Aurel Vâlcu, IAB Bucureşti). Lângă trepte au fost găsite şi câteva lespezi de calcar gri, friabile, ce reprezintă un nivel de călcare exterior. Această monedă datează foarte precis demolarea B2.

Prezentarea descoperirilor din interiorul B2

Am precizat anterior că deasupra fundaţiilor B2 se afla un nivel de placi de beton, aliniate zidului B3, un strat de pământ vegetal, succedat imediat de un nivel de dărâmătură aparţinând B2. Mai existau şi doi copaci, ale căror rădăcini au afectat nivelurile arheologice. Planul B2 (sec. XVII) este un triconc cu abside poligonale, cu un pronaos compartimentat în două.

După îndepărtarea molozului, cercetarea a continuat în cele două compartimente ale pronaosului B2 - numite C1P la vest şi C2P la est. Pentru a putea obţine o stratigrafie a umpluturii, cel puţin până la nivelul presupus al pavajelor B1, s-au secţionat median cele două compartimente.

C1P (C1B2)

În C1P, la cota de – 0,50 m, au apărut câteva resturi de oseminte umane în context secundar (fragment mandibulă şi femur). În acelaşi compartiment, la cotele de 0,60 şi 0,70 m au fost identificate paturile de mortar a două straturi de pavaj.

În latura de nord a compartimentului, tăiat în ax de fundaţia B3 s-a descoperit un cavou? de cărămidă, necercetat, al cărui extrados păstrat se vede foarte bine (numit M5). Se va ţine cont de existenţa acestuia în momentul găsirii soluţiilor pentru consolidarea fundaţiilor bisericii în cult B3. Ulterior, s-a practicat un sondaj în interiorul aşa-zisului cavou, însă nu s-a descoperit golul criptei. Recomandăm demontarea zidăriei în momentul consolidării fundaţiilor bisericii actuale.

În partea de sud a compartimentului s-a descoperit un mormânt de călugăr, cu o cărămidă depusă la creştet. În acelaşi context, au fost descoperite şi trei monede, lipite între ele, aflate la Laboratorul de Restaurare-Conservare. Mormântul aparţine unui ieroschimonah pe nume Macarie, înmormântat în anul 1821 - numit M2. Aparţine, deci, nivelului de înhumare nr. 3, aparţinător B3. Înhumarea a avut loc după demolarea B2.

Cercetarea în interiorul compartimentului a fost epuizată, săpătura ajungând la solul viu. Se pot realiza injectări şi consolidări de fundaţie.

C2P (C2B2)

După degajarea stratului de moloz, în zidul ce desparte pronaosul B2 în două, în partea sa de est s-a descoperit o firidă, a cărei gură era astupată cu două căramizi legate cu mortar. Nu s-a ajuns încă la o adâncime care să permită cercetarea ei întegrală. S-a descoperit şi prelevat totodată, din interiorul ei, căci era vizibil, un unguentarum, păstrat integral, piesă remarcabilă atat prin realizare cât şi prin extraordinara sa raritate.

Credem că este poate fi vorba de o depunere intenţionată, foarte probabil asociată cu oseminte umane.

Precizăm că acest zid despărţitor (posibil să despartă pronaosul de un pridvor, a dus la distrugerea unuia sau unor morminte, după resturile de osteologice lipite de zidărie.

La cota de - 0,70 m a apărut pavajul format din cărămizi mici, aparţinând B1. Spre nord, tăiat pe jumătate de fundaţia B3 (situaţie similară şi în C1P, vezi mai sus) a apărut un mormânt de înhumaţie - numit M1, în groapa acestuia fiind antrenate porţiuni din pavajul B1.

În jumătatea de sud a compartimentului au mai apărut două morminte M3 şi M4, aparţinând unor călugări sau călugăriţe. Osemintele M 4 se află depuse într-un cavou de cărămidă/ 27 x 14 x 4 (format identic şi la cavoul lui M5, aflat în C1P), a cărui boltă este spartă aproape complet, cu excepţia unei mici porţiuni de la vest, la zona capului. Nu s-a ajuns la cercetarea sa completă, însă, după statura înhumatului pare că avem de-a face cu o refolosire a cavoului. Înhumatul are craniul încadrat de trei cărămizi inscripţionate. În interiorul cavoului au mai apărut fragmente din alte două calote craniene/ - 0,75 m.

M3 aparţine de asemenea unui monah/ie, având deasupra capului depuse două cărămizi de formă paralelogram/29 x 17 x 4 cm. Analogii cu aceste cărămizi găsim la curtea domnească din Târgovişte, folosite la pavajul bisericii-paraclis. Se datează în sec. XVII.

În urma săpăturilor au reapărut cele două pavaje ale B1, cu specificarea că pavajul înspicat a fost refăcut la o dată ulterioară, cărămizile fiind aşezate longitudinal. Pentru o verificarea a situaţiei de sub pavaje acestea au fost demontate, cu această ocazie stabilindu-se cotele la care se află talpa fundaţiilor B1,

B2 şi B3.

Cercetarea a fost epuizată în C2B2, se pot realiza injectări şi, cu acordul CNA şi CNMI, demontarea a 0,40 m spre sud a fundaţiilor B1 şi B2 spre a se consolida fundaţiile B3. La nivelul solului acestea vor fi, însă, marcate împreună cu panouri explicative.

Naosul B2

Cercetarea acestuia s-a făcut iniţial pe o suprafaţă redusă, datorită existenţei acelui canal termic, care este propus spre demolare, spre a putea continua cercetarea şi eventual consolidarea fundaţiei B3. La cota de 0, 70 m a apărut, în condiţii de păstrare bune, acolo unde a fost surprins, pavajul B1. Ulterior, canalul termic a fost demolat, constatându-se că sub el se află neatins pavajele succesive de sec. XVI ale B1, întins până la contactul cu fundaţia B3. Acestea nu au fost demontate, fiind propuse pentru conservare in situ, ca martor arheologic. Noua propunere a proiectantului prevede demontarea sa pe o lăţime de 0, 40 m. se va realiza acest lucru sub supraveghere arheologică.

Altarul B2

A fost identificată o mică parte din partea sudică a absidei altarului, restul fiind suprapus de zidurile actuale biserici B3. Pentru a obţine mai multe date privind cronostratigrafia zonei ocupată de B1 şi B2 au fost deschise două casete C1 şi C2, C1 pe latura vestică a B2 şi C2 pe latura de sud, ambele ancorate de colţul de sud-vest al B2.

C3 (1,90 x 1,40 m) - descriere profile:

Profil nord

La partea superioară pământ vegetal. De-a lungul fundaţiei structurii numită „cămăşuială” (post-brâncovenească, datată) se observă urmele unui şanţ care a întrerupt realţia stratigrafică dintre cămăşuială şi partea terenului de sud. Această „cămăşuială” este în relaţie cu o placă de mortar groasă pe alocuri 0,20 m, scursă spre exteriorul bisericii 2 (spre sud) cu cca. 1,70 m. Deasupra acestei plăci de mortar se află două straturi: Placa de mortar de var datată cca. 1820, care suprapune nemijlocit un strat gros de nisip (0,35 m). Aceste două straturi sigilează spre sud nivelurile de înhumări. Ele au şi retezat, dealtfel, partea superioară a gropilor de mormânt, aşa cum se vede în profilele de vest, nord şi sud.

Sub placa de mortar dur aparţinând etapei de construcţie a „cămăşuielii” se vede o groapă de reînhumare, în care se distinge o aglomerare de oase umane, printre care şi trei calote craniene, oase de femur şi două cărămizi care probail au încadrat un craniu înainte de reînhumare. La 0, 65 m sub placa de mortar se află baza gropii de reînhumare şi începe nivelul de steril.

În profilul de vest situaţia este aproximativ aceeaşi, sub stratul de mortar aflându-se o groapă de mormânt aparţinând la doi indivizi. La est stratigrafia este neschimbată.

Profilul de sud păstrează nealterată succesiunea straturilor, placa de mortar abia atingând profilul.

1. Vegetal
2. Pietriş de călcare
3. Pământ amestecat cu cărămizi şi mortar
4. Nisip
5. Succesiune de plăci de mortar şi nisip (nivel pregătire material de construcţie)
6. Pământ şi cărămidă spartă
7. Demolare/strat de moloz fin
8. Pământ cu pigmenţi de cărbune
9. Pământ/cărămizi sparte/mortar/
10. Pământ/cărămidă spartă

11. Pământ/cărămizi/mortar

12. Lentilă fină de mortar

13. Pământ cu pigmenţi de cărbune/pietre/mortar

14. Steril

S1

A apărut la M8 un inel de aur cu pietre semipreţioase şi o monedă. S-au scos din profilul de est al S1 patru cărămizi ce încadrau capul M9. Cărămizile au fost extrase pentru a se încerca datarea cât mai exactă a stratului de pământ care sigila mormântul la partea superioară

Repere:

Cota W0 finală este aceeaşi cu cea a constructorului, atât pentru cercetările din interior cât si pentru exterior.

- Cotă pavaj hexagonal în C2P – 2,10 m

- Cote pavaje în naos B1 – înspicat (2. 02 m); hexagonal (- 2, 10 m)

- Ultima structură tip pavaj C1 B2 (pridvor lemn B1?) – (- 2, 25 m)

C2B2/spărgând în mod identic fundaţia B1 (ca şi la M3 şi M4) a fost descoperit un alt mormânt, care are la cap aşezate cărămizi tip paralelogram (29 x 18 x 4 cm). S-a constatat faptul că pavajul B2 este reprezentat de acest tip de cărămizi.

În axul B2, în C1B2, unde nu se mai observă urmele B1 au apărut oseminte aparţinând orizontului cimitirului B1, depuse într-o groapă comună.

Centura de fundaţii s-a realizat deja pe laturile de est şi nord, sub atenta supraveghere a lucrărilor de către arheologi. Se cunoştea situaţia stratigrafică încă din anul 2010, de la precedentele lucrări de cercetare preventive. Nu au fost descoperite morminte sau alte structuri de zid, solul fiind afectat încă din anii ‘60-,70 până la o adâncime de 1, 10 – 1, 20.

Informații suplimentare online

Raportul 6529 din cronica.cimec.ro
Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro
